

„Miután ezeket mondta Jézus, tekintetét az égre emelve így szólt: „Atyám, eljött az óra: dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a Fiú is megdicsőítsen téged, mivel hatalmat adtál neki minden halandó felett, hogy mindazoknak, akiket neki adtál, örök életet adjon. Az pedig az örök élet, hogy ismernek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust. Én megdicsőítettem téged a földön azzal, hogy elvégeztem azt a munkát, amelyet rám bízál, hogy elvégezzem: és most te dicsőíts meg, Atyám, önmagadnál azzal a dicsőséggel, amely már akkor az enyém volt tenálad, mielőtt még a világ lett.” „Kijelentettem a te nevedet az embereknek, akiket nekem adtál a világból. A tiéd voltak, és nekem adtad őket, és ők megtartották a te igédet. Most tudják, hogy mindaz, amit nekem adtál, tetőled van; mert azokat a beszédeket, amelyeket nekem adtál, átadtam nekik, ők pedig befogadták azokat, és valóban felismerték, hogy tetőled jöttem, és elhitték, hogy te küldtél el engem. Én őértük könyörgök: nem a világért könyörgök, hanem azokért, akiket nekem adtál, mert a tiéd, és ami az enyém, az mind a tied, és ami a tied, az az enyém, és megdicsőítetem őbennük. Többé nem vagyok a világban, de ők a világban vannak, én pedig tehozzád megyek.”

Amikor ezekkel a bonyolult teológiai szövegekkel találkozom, akkor mindig felteszem magamnak a kérdést: ennyire hülye lennék? De az író is küzdhetett, mert kétszer leírja körülbelül ugyanazt. Amikor valamilyen előadáson meg kell magyaráznom a saját szavaimat, akkor valami gond van velem. Lehet, hogy én sem tudom, mit is szeretnék mondani, mert elsőre sem sikerült, ezért újra nekifutok. Tudjuk, hogy Jézus egy meglehetősen egyszerű nyelvet beszélt, amely alkalmatlan volt a már akkor is bonyolult, filozofálgató gondolkodás megfogalmazására. A görög tele van erre alkalmas cizelláltsággal, amit ma is csak a „tojásfejűek” értenek. Ismét jön az értetlenkedés, szükség van erre egyáltalán? Vagy ez csak az emberi szellem túlhajtása? Szellemi élvezkedés, hogy olyan bonyolult tudok lenni, hogy szinte már magam sem értem magamat? Szóba sem állok magammal! De Jézus nem ilyen volt, egyszerűen viselkedett, beszélt, viszonyult az emberekhez. Nem szellemileg megalázott tanítványokat nevelt. Ez a szöveg Jézustól nem hangozhatott el, a hallgatók közül ki tudta volna megjegyezni, majd évtizedek múlva görögül hitelesen visszaadni? Ha Jézus tényleg építőmester volt, akkor meglehetősen szegényes szellemi környezetben élhette le élete nagy részét. Az ilyen szövegek inkább azt sugallják, hogy vannak a kiválasztottak, meg van a tömeg, akik csak arra kellenek, hogy csodálják, imádják, kövessék a vezetőt. Biztosítsák a megfelelő közönséget, hogy legyen kinek „prédikálni”. Mert olyan jólesik megmondani a „frankót”. Az Istenről, az Ő világról beszélve tulajdonképpen magamat fényezni, tapsoltatni, csodáztatni. Ahol összeér az Ég és a Föld, ott valami nagyon felemelőt, nem pedig porba alázót kell érezni. Megérezni azt, hogy vagyok valaki, számítok, fontos vagyok. Nem csak tölteléknek keltek. Természetesen kellő alázattal tudnom kell, hogy ki vagyok, hol a helyem, kinek és kiknek köszönhetem a léteimet, a képességeimet, a tudásomat. Honnan hallottam ezekről a dolgokról, mi módon kerülhettek ezek a mondatok elém a végtelen időnek ebben a most történéseiben. Ha már egyszer így adódott, akkor tudom-e, hogy nekem ehhez mit kell hozzáadnom? Azt hiszem, hogy a Teremtőnek és Jézusnak sem az volt a szándéka, hogy hasra essünk előttük. (A Fenséget megérezve persze kikívánczik a térdhajtás és a fejet lehajtás!) Inkább az, hogy megértsük és meg is valósítsuk az emberiség Istentől szándékoltt működését időben és térben a Földön. Ennek az aktualizálása és a lelkesedés fenntartása a mai nap üzenete a számomra. Ha a jánosi gondolatok visszafejtésével, akkor azzal.

Cserta Gábor (Székesfehérvár)